

Arrest

**nr. 56 841 van 25 februari 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 16 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 februari 2011.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HENDRICKX en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn te Belo op 20 oktober 1967.

U verklaarde dat u uw broer M. V. N. (...) lid was van de Southern Cameroons National Council (hierna SCNC) en dat u sinds 2002 sympathisant van de SCNC werd. In april 2005, in 2007, in februari 2008 en op 31 augustus 2010 betaalde u smeergeld aan de politiediensten van Kameroen om uw broer M. V. N. (...) uit de cel te krijgen. Hij werd telkens opgesloten wegens de activiteiten die hij voor SCNC deed. Telkens u smeergeld betaalde, werd uw naam genoteerd door de politiediensten. Sinds uw broer M. V. N. (...) op 31 augustus 2010 vrij kwam, is hij op de vlucht en u weet tot op heden niet waar hij verblijft. Commissaris P. (...), die u hielp om uw broer vrij te kopen, zei dat de politie streng zou zijn en dat niemand losgelaten zou worden tot de volgende verkiezingen. Op 6 november 2010 ging u iets eten in

een snackbar in Douala in de buurt waar u woonde. Er ontstond een discussie over politiek in Afrika en twee mannen zegden dat u tegen de president van Kameroen was en dat u een 'Frundi' (naar de naam van de leider van de politieke partij 'Social Democratic Front') was. Ze toonden u een kaartje met de Kameroense vlag erop en zo wist u dat het 'mofiti' waren, veiligheidsagenten in burger. Een volgend 'probleem' kende u toen u op 12 december 2010 naar het huis van uw broer M. V. N. (...) te Kumba ging om alles te verhuizen en om zijn vrouw en dochter naar Belo te brengen. Af en toe klopten mensen op zijn deur, maar u deed nooit open. U hoorde van zijn burens dat mensen naar hem vroegen. Ook aan u vroegen de overheidsagenten in burger waar uw broer was en toen u zei dat u het niet wist, gaven ze aan dat u na verloop van tijd de waarheid wel zou zeggen. U kende verder geen problemen meer en op 13 januari 2011 verliet u Kameroen. U vloog van Douala naar Chicago en passeerde in Brussel in transit. U reisde met uw eigen paspoort en beschikte over een authentiek visum voor de Verenigde Staten van Amerika dat u op 10 december 2010 kreeg.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde niet naar uw land van herkomst te kunnen terugkeren, omdat u vreest dat de Kameroense veiligheidsagenten u zullen opsluiten of folteren omdat u hen niet vertelde waar uw broer M. V. N. (...) is, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen aan het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geen elementen aanhaalde die uw 'vrees voor vervolging' of 'het risico op lijden van ernstige schade' concreet maken.

U verklaarde dat u in april 2005, in 2007, in februari 2008 en op 31 augustus 2010 smeergeld betaalde aan de politiediensten van Kameroen om uw broer M. V. N. (...) uit de cel te krijgen, die telkens opgesloten wegens de activiteiten die hij voor SCNC deed. Telkens u smeergeld betaalde, werd uw naam genoteerd door de politiediensten en u vreest dat u daardoor problemen zou kennen (gehoor CGVS, p.7). Ondanks het feit dat u uw broer naar uw zeggen viermaal vrijkocht en dat met steeds uw naam noteerde, werd u zelf nooit gearresteerd. Uit bovenstaande kunnen we concluderen dat u niet aantoonde dat u daadwerkelijk problemen zou kennen wegens het vrijkopen van uw broer. Verder gaf u aan dat u er op 6 november 2010 een politieke discussie ontstond in een snackbar in Douala en dat twee veiligheidsagenten in burger zegden dat u tegen de president van Kameroen was en dat u een 'Frundi' was. U bent er zeker van dat ze u lastig vielen om te zien waar uw broer M. V. N. (...) was (gehoor CGVS, p.10-11). Er dient echter te worden vastgesteld dat u de twee veiligheidsagenten nooit eerder zag en dat u hen ook na de discussie niet meer zag. Het is erg hypothetisch dat u afleidt dat de veiligheidsagenten u lastig vielen om te zien waar uw broer M. V. N. (...) was uit het feit dat ze met u over politiek discussieerden. Verder gaf u aan dat u op 12 december 2010 naar het huis van uw broer M. V. N. (...) te Kumba ging om alles te verhuizen en om zijn vrouw en dochter naar Belo te brengen. U hoorde van zijn burens dat mensen naar uw broer vroegen en overheidsagenten in burger vroegen aan u waar uw broer was. Toen u zei dat u het niet wist, gaven ze aan dat u na verloop van tijd de waarheid wel zou zeggen (gehoor CGVS, p.11-12). Het feit dat u op 12 december 2010 naar het huis van uw broer M. V. N. (...) te Kumba ging (twee dagen nadat u uw visum voor de Verenigde Staten van Amerika kreeg), toont aan dat de door u ingeroepen 'vrees voor vervolging' ten aanzien van de autoriteiten niet geheel aan de realiteit beantwoord. Verder dient te worden opgemerkt dat de overheidsagenten in burger enkel zegden dat 'u na verloop van tijd de waarheid wel zou zeggen' en ze u niet arresteerden noch zegden dat ze u in de toekomst zou arresteren (gehoor CGVS, p.11-13). Verder gaf u aan dat u na deze ontmoeting met overheidsagenten in burger op 12 december 2010 ook verder geen problemen meer kende in Kameroen (gehoor CGVS, p.12). Bovendien verklaarde u dat u Kameroen verliet op 13 januari 2011 en dat u met uw eigen paspoort met daarin een authentiek visum voor de Verenigde Staten van Amerika reisde dat u op 10 december 2010 kreeg (CGVS, p.6). Het feit dat u deze reis riskeerde met uw eigen paspoort, toont aan dat de door u ingeroepen 'vrees voor vervolging' ten aanzien van deze autoriteiten niet aan de realiteit beantwoord. Bovendien kon u – zonder problemen met de Kameroense diensten belast met de grenscontrole – Kameroen verlaten, wat logischerwijze niet het geval zou zijn indien u daadwerkelijk gezocht werd.

Verder kunnen nóg een aantal bedenkingen worden geformuleerd bij uw 'vrees voor vervolging'.

U verklaarde dat u op 13 januari 2011 het vliegtuig van Douala naar Brussel nam en dat u daar een vliegtuig naar Chicago nam (gehoor CGVS, p.6). Toen de dossierbehandelaar u vroeg waarom u geen asiel aanvraag toen u in transit in België was, gaf u aan dat u geen Schengenvisum had en dat u niemand in de buurt kende (gehoor CGVS, p.6). Van iemand die zijn land ontvlucht uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel

risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan men nochtans verwachten dat hij onmiddellijk na zijn binnenkomst in België asiel aanvraagt. Dat u geen Schengenvisum had en dat u niemand in de buurt kende zijn geen redenen om dit niet te doen. Toen de dossierbehandelaar u daarop vroeg of u asiel aanvroeg in de Verenigde Staten van Amerika, gaf u aan van niet, omdat u in uw aanvraag aangaf dat u naar een seminarie ging, dat u niets wist van asiel en dat u alleen Kameroen had verlaten om bescherming te krijgen. Toen u daarop gevraagd werd waarom u dan geen asielaanvraag indiende, gaf u aan dat u getraumatiseerd was en u er niet aan dacht (gehoor CGVS, p.6). Van iemand die aangeeft dat ze Kameroen alleen verlaten had om bescherming te krijgen, mag verwacht worden dat ze dan ook onmiddellijk asiel aanvraagt. Dat u dit niet deed, omdat u er niet aan dacht, is niet geloofwaardig, temeer daar u bij aankomst in Chicago ondervraagd werd door de Amerikaanse immigratiediensten en u letterlijk gevraagd werd "Do you have any fear or concern about being returned to your country [...]]", waarop u "No" antwoordde (zie administratief dossier). Toen u hiermee geconfronteerd werd, gaf u vaag aan dat u niet wist wat er gebeurde en dat uw focus lag op het terugzien van uw vriendin (gehoor CGVS, p.13). Verder vroegen de Amerikaanse immigratiediensten u "Would you be harmed if you are returned to your home country or country of last residence", waarop u "I don't think so" antwoordde (zie administratief dossier). Toen u hiermee geconfronteerd werd, gaf u aan dat u getraumatiseerd was. Toen u erop gewezen werd dat de Amerikaanse immigratiediensten u tweemaal duidelijk en expliciet vroegen of u een 'vrees voor vervolging' of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' bestond bij terugkeer naar Kameroen, gaf u aan dat u aan uw visum en uw reis dacht (gehoor CGVS, p.13-14). Van iemand die zijn land ontvlucht uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan men verwachten dat hij onmiddellijk na asiel aanvraagt, zéker wanneer er expliciet naar gevraagd wordt. Dat u hebt nagelaten om internationale bescherming aan te vragen, doet verder afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging.

Daarenboven wordt uw bewering dat u getraumatiseerd was niet gestaafd door enig medisch attest.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, houden de redenen voor uw vlucht geen verband met één van de redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet. Er dient eveneens te worden vastgesteld dat u geen 'reëel risico op lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Uw paspoort (Nr. 01105528) staft uw identiteit en reisweg, waar niet aan getwijfeld wordt, daar u ook zélf aangaf dat het authentieke documenten zijn. Verder legde u drie kopieën voor van foto's waarop uw broer M. V. N. (...) te zien zou zijn met een ooglap op. Uit de foto's is niet op te maken in welke omstandigheden uw broer verwondingen zou opgelopen hebben. Bovendien tonen ze uw persoonlijke problemen niet aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster beroept zich op de schending van de materiële motiveringsplicht en gaat hiertoe in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Verzoekster stelt dat zij een coherent relaas heeft gebracht en dat zij pas gevaar liep in haar land van herkomst nadat haar broer effectief op de vlucht sloeg op 31 augustus 2010. Zij is ervan overtuigd dat de agenten in de snackbar haar lastigvielen teneinde te achterhalen waar haar broer zich bevond en stelt dat zij onder druk van de eigenaar van het huis van haar broer niet anders kon dan zich naar daar te begeven. Verzoekster argumenteert verder dat zij wel degelijk met haar eigen paspoort kon reizen daar zij op dat ogenblik nog niet officieel werd gezocht. Tenslotte poneert verzoekster dat zij de vragen van de Amerikaanse immigratiedienst verkeerd heeft geïnterpreteerd daar zij meende dat deze handelden over het hebben van valse documenten, doch zij wel degelijk haar reis had ondernomen in het bezit van de nodige legale documenten. Verzoekster legt ter terechtzitting haar lidkaart neer van de SCNC en een schrijven van deze partij die haar asielaanvraag bevestigt.

2.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in

laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De diverse elementen van het middel die door verzoekster worden ontwikkeld zullen derhalve slechts besproken worden in de mate dat ze betrekking hebben op de in het onderhavige arrest in aanmerking genomen motieven.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). Het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekster bij het verhoor op de immigratiedienst van de Verenigde Staten in Chicago op 13 januari 2011 op de vragen *“Heeft u enige vrees of bezorgdheid omtrent de terugleiding naar uw land van herkomst of omtrent de verwijdering uit de Verenigde Staten?”* en *“Zal u slachtoffer zijn van geweld indien u naar u land van herkomst wordt teruggeleid?”* telkenmale ontkennend antwoordt (administratief dossier, stuk 12, deel 8) wat flagrant strijdig is aan verzoeksters voorgehouden vrees voor de Kameroense autoriteiten sedert de verdwijning van haar broer op 31 augustus 2010. Voormeld ontkennen van enige vrees naar de autoriteiten van haar land van herkomst toe bij het verhoor in de Verenigde Staten staat diametraal tegenover het voor de Belgische asielinstanties voorgehouden asielrelaas waardoor aan dit relaas niet de minste geloofwaardigheid kan worden gehecht. Waar verzoekster argumenteert dat zij voormelde vragen interpreteerde als hebbende betrekking op mogelijks valse documenten waarvan zij zich zou hebben bediend, stelt de Raad vast dat hoger geciteerde vragen duidelijk niet voor interpretatie vatbaar zijn en niet handelen over het mogelijks bezit van valse documenten waardoor een inreis in haar land van herkomst zou kunnen worden bemoeilijkt. Het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas verhindert verzoekster de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) toe te kennen.

2.2.4. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoeksters asielrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenwel niet aan dat er heden in Kameroen een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekster kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.5. De door verzoekster bijgebrachte foto's waarop een man te zien is met een ooglap, waarvan verzoekster beweert dat het haar broer is, toont evenwel de herkomst van de verwonding bij deze man niet aan en bewijst evenmin dat verzoekster persoonlijke problemen zou kennen met de Kameroense autoriteiten.

2.2.6. Betreffende de door verzoekster ter terechtzitting neergelegde lidkaart van de SCNC merkt de Raad op dat het louter lidmaatschap van verzoekster geen onderwerp van discussie uitmaakt en door de Raad wordt aanvaard. Daargelaten de vraag of het eveneens ter terechtzitting neergelegde affidavit van de SCNC, dat door verzoekster wordt beschouwd als bewijs van haar problemen, als objectief bewijs kan worden aanzien daar het afkomstig is van de partij waarvan zij zelf het lidmaatschap heeft, wijst de Raad erop dat documenten kunnen worden bijgebracht en aangehaald ter ondersteuning van het voorgehouden relaas van de feiten doch niet vermogen een volstrekt ongeloofwaardig relaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen.

2.2.7. Derhalve kan in hoofde van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende februari tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT